

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 048229 16 Квлз
Бања Лука, 21.12.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д.Г., због кривичног дјела незаконит лов из члана 436. став 1. у вези са ставом 3. и 4. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Ј.С. из Д., против правоснажне пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 048229 14 К од 21.12.2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.12.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 048229 14 К од 21.12.2015. године (која је потврђена пресудом Окружног суда у Добоју број 85 0 К 048229 16 Кж од 19.07.2016. године), Д.Г. оглашен је кривим због кривичног дјела незаконит лов из члана 436. став 1. у вези са ставом 3. и 4. Кривичног закона Републике српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца и истовремено одређено да се она неће извршити уколико осуђени у року од 1 (једне) године не почини неко ново кривично дјело. Истом пресудом, на основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), осуђени је обавезан да на име накнаде штете оштећеном Ловачком удружењу Ф. Д. исплати износ од 4.000,00 КМ.

Против наведене пресуде, бранилац осуђеног је благовремено, поднијела захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се у цијелости укину првостепена и другостепена пресуда или само другостепена и предмет врати на поновно одлучивање.

Републички тужилац мр Ненад Враћеш је поднеском број Т15 КТЗ 0011866 16 од 09.12.2016. године, предложио да се Захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је испитивање повреда закона, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на оне повреде на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се у смислу одредби члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Захтјевом се указује на повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и у образложењу наглашава да се првостепена пресуда заснива на незаконитим доказима.

На напријед наведеним приговорима подносиоца захтјева, не може се, по оцјени овог суда, темељити тврдња о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, право на одбрану садржано у принципу „једнакост оружја“ који манифестује једнак процедурални положај странака током суђења, обухвата читав спектар процесних права која оптуженом обезбјеђују једнаке процесне могућности током поступка у припреми и представљању случаја који је предмет оптужбе. То право на одбрану првенствено обухвата (али се не ограничава) на сљедећа права: право на довољно времена и одговарајуће могућности за припремање одбране, право да позива и испитује свједоке, право на ангажовање вјештака, право присуствовања суђењу, право приступа документацији и другим доказима који му могу помоћи у припреми одбране, право на браниоца, те право на присуствовање расправи у жалбеном поступку на којој је присутан тужилац. Повреда ових права, али и других права оптуженог, која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која има за посљедицу укидање пресуде донесене уз ове повреде поступка. Због посебног значаја ових права, која су у основи права на правично суђење гарантованог чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, повреда права на одбрану је једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан наведеном законском одредбом, који представља основ за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног лијека.

У конкретном случају, захтјевом се поставља теза да је у поступку доношења правоснажне пресуде повријеђено право на одбрану осуђеног на начин што се пресуда заснива на незаконитим доказима.

Супротно таквом ставу, овај суд налази да нема основа за тврдњу, изнесену у захтјеву, о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка

која се манифестује у облику повреде права на одбрану, усљед прихватања и заснивања пресуде на незаконито прибављеним доказима.

Наиме, повреда одредаба кривичног поступка у облику заснивања пресуде на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати пресуда, предвиђен је у члану 311. став 1. тачка з) ЗКП РС и исти не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити се оваква мањкавост пресуде (и у случају да је пресуда захваћена таквом повредом поступка) може подвести под повреду права на одбрану, с обзиром на то да повреда права на одбрану манифестује посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка предвиђен у члану 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди Кривичног закона, највећи дио образложења се односи на аргументе подносиоца захтјева о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, због погрешне оцјене изведених доказа на главном претресу, а слиједом тога се на темељу ових недостатака правоснажне пресуде гради теза о погрешној примјени Кривичног закона. Међутим, како се захтјев за заштиту законитости у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, не може улагати по основу чињеничних недостатака правоснажне пресуде, то су ирелевантни приговори таквог карактера при одлучивању о овом правном средству, јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да се правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, имала донијети другачија одлука.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучио као у изреци пресуде, те је захтјев браниоца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић